

בס"ד

אמא ואבא יקריט!

השעה היא תשע ועשרים, וכשתקראו את המכתב הלה, בטח כבר אישן ואחלום חלומות מתוקים. לא אשמע את קול המפתח בדלת, וטע לא אראה אתכם נכנסים, על"י מביטים, חיוך מחייכים, ואחד לשני אומר: "מיכאל שלנו הוא טיבור ומתנהג כמו גדול".

כשיצאתם היום לחתונה של דודה רינה שמחתי מאוד. מחר אוכל לספר למשה חברי שטע אני, כמוהו, נותרתי לבדי בבית כשהור"י יצאו לאירוע משפחתי, שיחקתי לבדי, התארעתי והלכתי לישון.

אבל עכשיו אני לא יכול לישון...

צ"נ"י לא נצטמות ומחשבות רבות עוברות בראשי. כבר ציטתי כל מה שאפשר לעשות: שתיתי שוקו, אכלתי צוליות, קראתי ספור וא"ל הכנתי את בדיי ואת ילקוטי למחר. אך כשהבטתי אל השעון ראיתי שלמן קצר מאוד עבר ונותר עוד זמן רב.

נכנסתי למיטה, אך במקום לעצום את צ"נ"י, אני מסתכל סביבי וכל חפץ מצטייר בעיניי כדמות מהחידה, שמושיטה את ידיה אלי. צלצלות שונות ומסוגלות מקיפות אותי, אך הרחוב נכנס לחדרי ומציף אותו בדמויות מהחידות. אני יודע שאין מה לחשוש, אך קשה לי להתאכזר. רציתי כל כך לכתוב מכתב עליז ושמח, אך בלי כוונה יצא לי מכתב קצת עצוב.

אהה... אמא, נלכרת!! טרט אמרתי "קריאת שמע על המיטה".

ליפה טוב, אמא ואבא היקריט, עכשיו אני בטוח שאצליח להירדם.

בנכט שאתכם אוהב מאוד

וכבר לא כל כך רוצה להישאר לבד,

מיכאל